

1922 een tweede en in 1930 een derde uitgave, de laatste verzorgd door de raadsheeren in den Hoogen Raad Van Dijk en Schepel, resp. plaatsvervangend lid en President van het Hoog Militair Gerechtshof. Gelijk de bewerkers van 1922 en van 1930 mededeelen bestaan de wijzigingen in hoofdzaak uit aanvullingen in verband met nieuwe wetgeving en rechtspraak. Het boek is het boek van Van Dijk gebleven. Het is een boek met een praktisch doel geschreven: de inrichting is door dat doel beheerscht. Het heeft geen wetenschappelijk apparaat van verwijzingen naar literatuur; maar het is de vrucht van gedegen wetenschappelijke studie.

Met den toemaligen kapitein Collette had Van Dijk reeds in 1901 een handleiding voor de militaire rechtspleging in het licht gegeven — van welke publicatie de schrijvers onder meer hoopten dat grootere bekendheid met het formeel militaire strafrecht den officier de grove gebreken der militaire strafwetgeving helderder voor den geest zouden doen staan.

Voorts verschenen van Van Dijk een aantal artikelen in militaire tijdschriften, veelal gewijd aan de militaire rechtspleging.

In 1908 ging Van Dijk van de Koninklijke Militaire Academie naar de Topografische Inrichting, waarvan hij van 1913—1921 de leiding had.

In 1921 leidde zijn weg hem op het terrein der politiek. Reeds vóór dat jaar, en nog meer daarna, heeft hij naast zijn ambtelijken arbeid velerlei werk in het algemeen belang verricht: als administrateur en als voorzitter van de Stichting „Vrederust”, als penningmeester van de Dr. A. Kuyperstichting, als voorzitter van „De Rudolphstichting”, als directeur, en als president-directeur van de Vereeniging voor Hooger Onderwijs op Gereformeerden grondslag, als voorzitter der Vereeniging „Ons Leger”, en zoo voort. Wie Van Dijk kent, weet dat geen dezer functies voor hem eensinecure kon zijn; dat hij bereid is zijn deel van verantwoordelijkheid te dragen, — mits hij ook zijn deel in den arbeid